

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERKORPS

**Sct.
Georgs-
månedens
vers**

*Altid frejdig, når Du går
veje, Gud tør kende,
selvom Du til målet når
først ved verdens ende.*

*Aldrig ræd for mørkets magt,
stjernerne vil lyse,
med et Fadervor i pagt
skal Du aldrig gyse.*

*Kæmp for alt, hvad Du har kært,
do, om så det gælder,
da er livet ej så svært,
døden ikke heller.*

Chr. Richardt

Har Du lyst til at komme til Fæno?

Du har sikkert hørt og læst om de mange ting, der sker derovre om sommeren på De Blå Pigespejders Lejrplads — måske har du også ærgret dig over, at du ikke kunne komme derover og være med i det glade lejrlev, for du blev fører, men her har du en chance. Sidste år var korpslejråret — dette kalder vi førertræningsåret, og der vil i sommer blive hele 13 træninger, foruden andre foretagender på Fæno i tiden 15. juni til 15. aug.

Til hver træning er der som hjælp for køkkenchefen brug for et hold på 6—8 store og sunde spejdere over 14 år, som er vant til husligt arbejde, og som kan tage et godt nap. Selvom køkkenholdet først og fremmest vil få sin gang i køkkenregionerne, bliver der også tid til andet, og de spejdere, der er med, plejer at more sig dejligt og ville gerne komme igen.

Før træningerne har vi også brug for hjælpere, nemlig pionerer, som skal hjælpe med at gøre hytterne i stand, reparere, klare transport og mange andre sjove ting. Det skal være spejdere over 15 år, og da det jo er et hårdt job, må de, der melder sig til det, have både kræfter og udholdenhed, men det er som sagt også morsomt — og de vil også få tid til mere end kun at arbejde.

Pionerer har vi brug for i tiden ca. 1. juni til 22. juni, og køkkenhjælpere i tiden 15. juni til 15. aug.

Tal sammen — om ikke du og din kammerat skulle en uge på Fæno i sommer. I kan måske cykle eller trave der-til, så I samtidig får set noget af Danmark og får en dejlig og indholdsrig ferie. Din fører ved nærmere om tilmeldelse o. a., tal med hende, få tilmeldelsesblanket og skriv ellers til korpskontoret i Odense.

Prisen for køkkenhjælpere og pionerer er 15 kr. pr. uge.

For at give så mange som muligt chancen for at kunne komme på Fæno, kan man højst være der 14 dage. Pionererne evt. længere.

På gensyn på Fæno!

Vi har fået en ny

Verdenssang for pigespejdere

Verdenskomitéen skriver i „Council Fire“ om den nye verdenssang: Her har vi endelig VERDENSSANGEN! „Men vi har da haft en verdenssang,“ siger I måske, „i årevis.“ Og det har I ganske ret i, men den første verdenssang var skrevet på polsk, og det var vanskeligt at oversætte den godt, det var, som om engelske og franske ord ikke passede til tonerne.

Og selvom vi var glade ved den sang, vi havde, var den ikke helt god. I to år forsøgte man at skaffe bedre oversættelser, men uden held, og i 1948 besluttede verdenskonferencen at søge at finde en helt ny verdenssang.

Sange, hymner og marchmelodier strømmede ind. I alt modtog man 85 fra 11 forskellige lande, men ingen syntes påfaldende bedre end den polske sang. Vi var ved at for-
tvivle, men hvem skulle komme til vor redning andre end „Falk“, der var på besøg i Finland. Der fandt hun en melodi, komponeret af ingen ringere end Jean Sibelius, og oprindelig komponeret til drengepejderne. Mange blev henrykkede af dens inspirerende melodi og lette rytme, og verdenskonferencen i 1950 antog den enstemmigt som den nye verdenssang.

Triumf? Langt fra. Vi skulle også finde frem til ordene. De skulle på mange måder være gode, de skulle passe for gammel og for ung, de skulle let kunne oversættes til alle slags sprog, de skulle passe for nord, syd, øst og vest!

Efter næsten to års arbejde har vi her det endelige resultat.

Triumf til sidst? Ja, det kommer an på jer. Gør det til jeres sang. Lær den udenad og syng den ved enhver tænkelig lejlighed, når I har gæster fra andre lande, og når I fortæller forældre, slægt og venner om verdenspigespejderbevægelsen ... når I (ja, det må I nu selv finde på), og her er den i god tid til verdenspigespejderdagen!

Alice Tennant.

Noderne kan købes hos Wilhelm Hansens Musikforlag i København og koster 2 kroner.

Og her er så ordene:

Our way is clear as we march on
And see! our flag on high —
Is never furled through — out the World
For hope shall never die!
We must unite for what is right
In friendship true and strong
Until the earth
In its rebirth
Shall sing our song!
Shall sing our song!

All those who loved the true and good
Whose promises were kept
With humble mind, whose acts were kind
Whose honour never slept
These were the free!
And we must be
Prepared like them to live
To give to all
Both great and small
All we can give! All we can give!

Gavin Ewart

„Pigespejderne“s redaktion:

Redaktør: Annesofie Hermann, Ellemosevej 89,
Hellerup.

Medarbejdere:

Tropsfører m. m. Ruth Estrup,
Tegner Thora Lund,
Terapeut: Bodil Amtsbiller,
Børnebibliotekar Inger Ehler Møller.

Bladets ekspedition:

Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø.

Hertil sendes alle breve vedrørende bladbestillinger
og ændrede adresser.

Den franske udgave af verdenssangen:

Ensemble marchons vers l'avenir
En chantant dans le soleil,
Nous promettons de toujours servir
En un monde fraternel,
Et nos voix unies par de là les mers
S'élèvent de toute la terre.
Dans L'amour et la joie
Nous suivons notre loi
Pour être prêtes.
Pour être prêtes.

Le trèfle d'or sur le drapeau bleu
Flotte au vent de tous les ciels.
Nous accourons d'un élan joyeux
Où retentit son apel,
Formant de nos mains pour le monde entier
La chaine de notre amitié.
Dans l'amour et la joie
Nous suivons notre loi,
Pour être prêtes.
Pour être prêtes.

Francine Cockenpot

* * *

Efterskrift: Når der i miss Tennants opråb står, at vi får sangene i god tid inden alverdenspigespjederes dag — er det meget optimistisk, da bladet først er kommet mig i hænde den 24. februar. Men det gør jo heller ikke noget. Vi tager sangen til os. Melodien kender alle nordiske spejdere. På dansk har den ordene: I morgenskær, i middagssolen hed, så tonerne vil ikke volde vanskeligheder. Hvis det ønskes, skal jeg ved lejlighed fordanske teksten.

Annesofie

*** **P O S T B O X** ***

En Aarhus-pigespjeder ønsker at skrive med en fra Lemvig, 16 år.

5 nye adr. fra England fra 13—18 år, 2 nye adr. fra Canada på 13 og 14 år, foruden nogle gamle adr. fra Canada, der endnu ikke er afsat, på 12—13 år.

Husk, når I synes, der er gået for lang tid, inden der er kommet svar, da skriv til mig, men opgiv jeres nr., så bliver det undersøgt.

I april måned og juli måned er postboxen lukket på grund af bortrejse.

Fromse

Gode bøger...

Fik du læst?

Ganske vist hedder den „Drengenes Bog“, men hvorfor skal drengene have eneret på en hel masse spændende ting, som ganske sikkert også vil interessere en rask pigespejderpatrulje. Den lille bog har en masse gode afsnit, som I skulle kigge lidt på. Der er et om en mærkelig ekspedition, hvor fuglestemmer blev optaget på gramofonplader. Tænk, om man havde sådan en plade til „Fuglekendermærket“? Samler patruljen på frimærker eller har I et akvarium eller skal I have en livsmaske, alt kan I få gode tips om. Der er billede af, hvordan man bør pakke en rygsæk og gode lejr råd, I kan læse Dannebrogshistorie med de nye, der skal have 3. kl. prøven. Småhistorier og lidt tryllerier findes også, og så slutter bogen med en lejr bålssang af Harald H. Lund, der har samlet alle afsnittene til en bog, som er oplagt til patruljereolen.

Der er kommet et nyt bind af „Mit skatkammer“, Ride, ride ranke. Alle de dejlige børnerim og remser og småhistorier, vi lærte, da vi var små, findes her, og så er der oversat mange fra fremmede lande. Den er fuld af morsomme illustrationer, der passe fint til teksten, så jeg garanterer for ro blandt de små søskende, når I læser op af den. Det er en meget smuk bog, og den er dyr, men så kan den gå i arv i mange år og sikkert være lige elsket af alle — både familiens store og små børn.

I husker vel, at I altid kan få de bøger, der bliver omtalt her, på Børnebiblioteket, hvis I ikke synes, I har råd til at købe dem — eller først vil se, hvad de indeholder.

—b.

Under denne overskrift vil vi i dette og kommende numre af „Pigespejderne“ prøve at give jer idéer til ting, I selv kan fremstille. Vi vil give jer gode råd og vink om mangt og meget, og små praktiske oplysninger, som det nok er værd for en pigespejder at kende. Vi vil beflitte os på at gøre stoffet så alsidigt som muligt, så der kan blive noget for enhver smag. Måske kan du her finde gode tips til husflidsmærket, måske mangler du netop en god billig gaveidé, og hvem ved, om der ikke også kan blive plads til at bringe forklaring, opskrift eller tegning til specielle ting, som du gerne vil lære at lave. Evt. ønsker i den retning kan sendes til „Pigespejderne“s redaktør.

Der er nogle, der allerede har ønsket og bedt om opskrift på „Hyttesko“, og da Hyttesko er en såre nyttig og praktisk ting, bringer vi hermed opskrift og anvisning på 3 forskellige slags Hyttesko — så kan I selv vælge.

I opskrifterne er følgende forkortelser anvendt:
omg.=omgang. r.=ret. p.=pind. v.=vrang.
m.=maske. sm.=strikk 2 masker sammen.
sl.o.=slå om.

Et par let strikkede og meget praktiske hyttesko fik jeg for nogen tid siden foræret, og af den ædle giver har jeg fået lov til at videregive idéen til jer.

Der strikkes en ganske alm. sok uden skaft, og man kan udmærket anvende garnrester. Mine hyttesko er således sribede — der er begyndt med gråt, derefter rust,

gult og blåt — en smal stribe rødt og farverne gentages — det sætter kulor på tilværelsen at pakke sådan et par muntert udseende hyttesko op af rygsækken — og så er de mange garnrester, man mellem år og dag får samlet sammen, anvendt på en hæderlig måde.

For vi går videre til den egentlige hemmelighed ved disse hyttesko, må jeg hellere give jer en opskrift, for jeg ved jo nok, at det som regel er hælen, der virker mest afskrækkende ved strømpestrikkning.

Der slås 64 m. op og fordeles på 4 strømpepinde. Der strikkes 5 omg. ret og på næste omg. strikkes en hulrække: 2 sm., sl.o., 2 sm., sl.o., o. s. v. omg. rundt — derefter 5 omg. ret. Dette er beregnet til løbegang for elastikken, idet kanten senere bøjes om som søm og sys til på vrangen.

Straks efter løbegangen strikkes hæl — og her er opskriften på en alm. kilchæl:

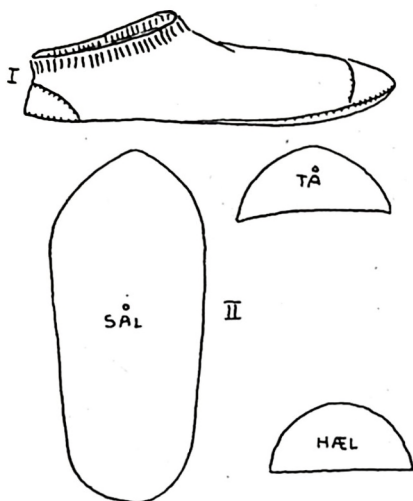
Halvdelen af maskerne samles på een pind, og der strikkes frem og tilbage i glatstrikkning, d. v. s. skiftevis en vrangpind og en retpind, idet første m. på hver pind altid tages løs af. Strik ligeså mange pinde, som der er masker til hælen — i dette tilfælde 32 — slut med vrangpind og luk hælen på følgende måde:

Strik 2 m. om midten, 2 r. drejet sammen, 1 r., vend.
Tag første m. løs af og strik 2 m. om midten til den anden side, 2 v. sm., 1 v., vend.

Tag første m. løs af og strik 3 m. om midten, 2 r. drejet sm., 1 r., vend.

Tag første m. løs af, strik 3 m. om midten til den anden side 2 v. sm., 1 v., vend.

Fortsæt således med vendinger og indtagninger, idet der strikkes 1 m. mere for hver gang, til alle m. er strik-

ket på denne måde. Derefter strikkes rundt om alle m., idet der samles 1 m. op i hver lænke langs hver side af hælen — disse m. strikkes drejet på den følgende omg. På næste omg. tages ind på hver side af vrismaskerne: strik 2 m. ret sm. *før* vrismaskerne og strik 2 m. drejet ret sm. *efter* vrismaskerne. Gentag disse indtagninger på hver 2. omg. til der er samme antal m. som ved begyndelsen. Der fortsættes i striber, til der mangler ca. $\frac{1}{4}$ af fodens længde.

Tåen kan lukkes på denne måde:

Strik hver 7. og 8. m. sm. omg. rundt og strik 6 omg. uden indtagninger.

Strik hver 6. og 7. m. sm. omg. rundt og strik 5 omg. uden indtagninger.

Fortsæt således med 1 m. mindre mellem indtagningerne, og 1 omg. mindre mellem indtagningssomgangene, til der er 4 m. tilbage. Garnet trækkes igennem nogle gange og hæftes omhyggeligt. Denne aflukning kaldes *stjernetå*.

Og nu kommer vi til det, der forandrer denne sribede sok til en hyttesko, idet tå, sål og hæl forstærkes med spalt, som købes i en læderhandel — det er ikke det tynde, som bruges til foer ved skindarbejder, men en noget sværere kvalitet. Ofte kan man være heldig at finde noget brugbart i læderhandlerens „restekasse“. Af spaltet klippes 3 stk. — *se tegningen*, og de syes med stærk tråd på henholdsvis sokkens tå, sål og hæl, og I har en praktisk hyttesko, der ikke fylder meget i oppakningen.

Strikkede mokkasiner.

Til modellen har jeg brugt uldgarn, der svarer i tykkelse til Zefyr Crepe, i farverne gult, grønt og en lille rest rustfarvet, men I kan naturligvis vælge andre farver og andet garn, og maskeantallet må rette sig efter garnets og pindenes tykkelse. Nedenstående opskrift er til størrelse nr. 37.

120 m. strikkes op (se nedenstående forklaring) på pind nr. 2½ med gult garn.

Strik 1 p. r.

Skift til grønt og strik 2 p. r.

Skift til gult og strik 5 p. r.

Fortsæt med glatstriking med gult garn — begynd med vrangpind, derefter 1 p. r., 1 p. v. og for at danne vidde i hælen tages på næste retpind 1 m. ud på hver side af de midterste 10 m. — d. v. s. strik 55 m. tag 1 m. ind, strik 10 omg. tag 1 m. ud — strik til der mangler 25 m. på pinden — vend og strik tilbage (stadig i glatstriking) til der mangler 25 m. fra den anden side — vend og strik denne gang hen og vend 5 m. før sidste vending (altså så der nu er 30 m. tilbage på pinden) — vend og strik tilbage så der mangler 30 m. fra den anden side. Så skal vi igen have en udtagning til hæl og nu tages 1 m. ud på hver side af de 12 midterste m.,

Strik til der mangler 35 m. — vend,

strik til der mangler 35 m. fra den anden side — vend,

strik til der mangler 40 m. — vend,

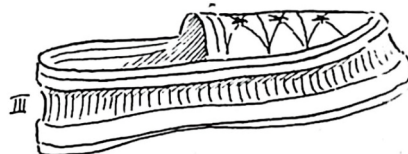
strik til der mangler 40 m. fra den anden side — vend, tag igen en m. ud på hver side af de 14 midterste m.

Strik til der mangler 45 m. — vend,

strik til der mangler 45 m. fra den anden side — vend,

strik til der mangler 50 m. — vend,

strik til der mangler 50 m. fra den anden side — vend, tag endnu engang 1 m. ud på hver side af de 16 midterste masker (der er nu ialt 128 m. på pinden). Strik p. helt ud — derefter strikkes 10 p. *ret*, hvorefter der lukkes løst af.

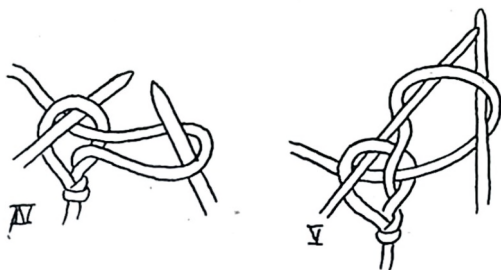
Til det stykke, der skal danne „overlæderet“ strikkes 15 m. op i grønt — strik 2 p. r. Skift til gult og strik 2 p. r., skift til grønt, strik 4 p. r. — derefter 12 p. glatstriking i grønt, 2 p. r. i gult og slut med 12 p. glatstriking i grønt, hvor de 2 første og de 2 sidste m. på hver retpind strikkes sammen. De sidste 3 m. lukkes af.

Det lange stykke syes sammen i tåen. Overlæderet syes på fra vrangen. Der syes med dobbelt gult garn krydser i de 3 grønne felter mellem de ophøjede gule striber, og krydsene holdes sammen på midten med et lille sting i en 3. farve, f. eks. rust.

Sålerne kan klippes efter en indlægssål af tykt stof eller filt (en færdigkøbt filtsål kan naturligvis også anvendes). Med gult garn og i glatstriking strikkes en sål, som syes på. Skoen syes til sålen fra vrangen og vendes.

Du skal ikke lade dig skræmme af, at denne opskrift

ser indviklet ud — den er det ikke, og hvis du blot følger opskriften og ellers bruger din omtanke og dine fingre, skal du nok få et par fine varme mokkasiner ud af det.

NB.: Hvis ikke du kender „at strikke maskerne op“ så prøv det efter denne tegning og anvisning. Dan en løkke og anbring den på venstre hånds pind. Strik med højre hånds pind en maske i løkken, og sæt denne nye maske over på venstre hånds pind. Strik en maske i den sidste (nye maske), sæt ligeledes denne over på venstre pind o. s. v. til det ønskede maskeantal er på pinden — og du vil aldrig mere komme ud for, at opslagstråden bliver for kort, for nu bruger du kun een tråd — og det er den, der kommer fra selve nøglet.

Ved du, at en udtagning bliver mindst synlig, når man strikker forbindelsestråden mellem 2 masker drejet, — eller slår om pinden og strikker masken *drejet* på næste pind? Du skulle prøve det!

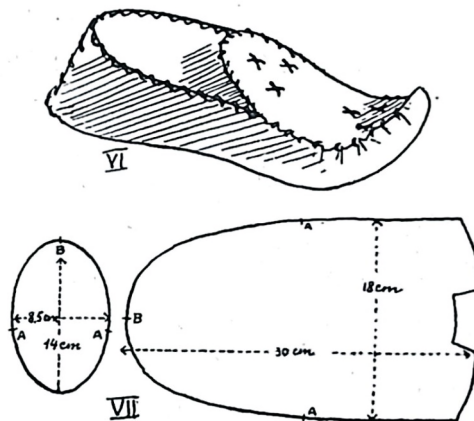
Mokkasiner af skind.

Til sidst skal du få mønster på et par rigtige mokkasiner, hvis du er så heldig at have et stykke egnet skind — jeg har engang set et par syet af et kasseret skindbetræk fra en skrivebordsstol — og de var upåklagelige.

Målene på tegningen svarer til nr. 37—38, og det fremgår ret tydeligt, hvordan skindet skæres til og syes sammen, så det behøver vist ingen yderligere forklaring. Hulerne i kanten klippes med hulaks, og der syes med lædersnører, som enten købes færdige eller klippes rundt af tyndt spalt.

God arbejdslyst!

Bo

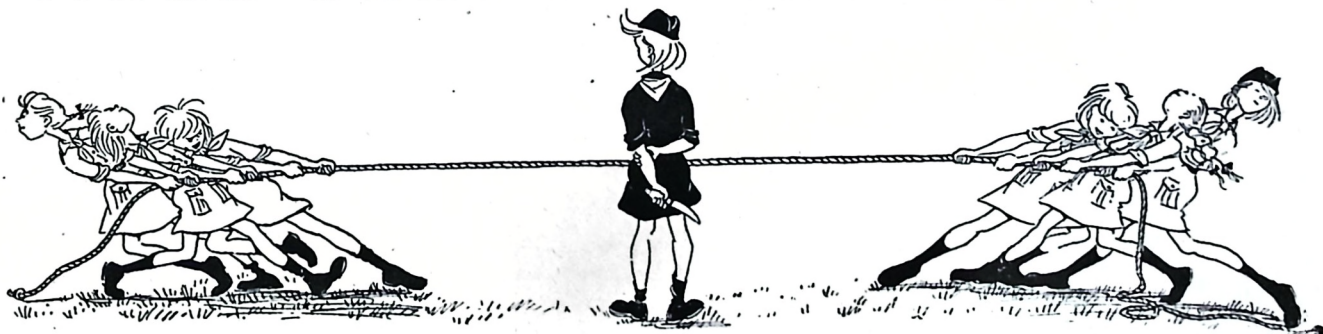
Sommerstilling på korpsets førertræningssted på Fænø

Vi søger en ung fører eller voksen spejder (ikke under 22—23 år), som er praktisk, dygtig og har sans for orden, og som har lyst til at bo på Fænø fra ca. 15. maj til 1. september — eller fra 15. maj og mindst 6 uger frem.

Ansøgere må være raske, være lejrvalte og enten være husligt uddannede eller have kendskab til håndværk, til land- eller havebrug eller lignende. Hvis det ønskes, kan ansættelse finde sted fra 1. maj. Knallertkort ønskeligt. Ansøgning med fyldestgørende oplysninger og lønkrav sendes til

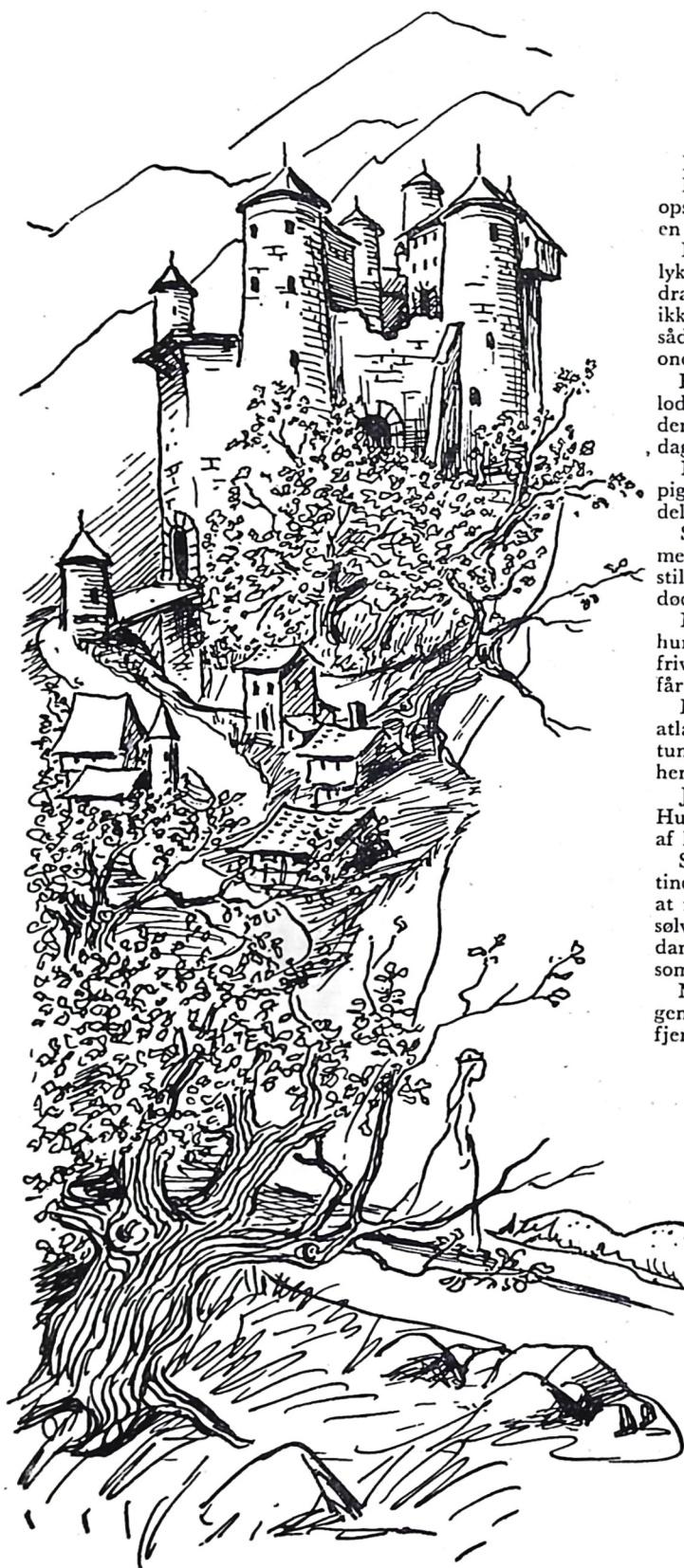
Spejderchefen, Læssøegade 199, Odense.

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

Hvad man sådan kan komme til at tænke på!

Sagnet om Sct.

Der var engang et lille land.

Du kan ikke mere finde det på et kort i en verden, hvor riger opstår, blomstrer, kaster sig ud i krige, for at blive større, og i stedet en skønne dag bukkes under i kampen med større lande.

Det var kun et lille land. Men det havde været et lille godt og lykkeligt land, indtil ulykken havde ramt det i form af en frygtelig drage, der havde lejret sig rundt om hovedstaden. Måske har de ikke været på vagt, måske har de bare syntes, at alt gik jo så godt, sådan som det var, og når man ikke passer på, finder drager og ondskab altid en lille sprække at komme ind igennem.

Hvert forår måtte der bringes et offer til dragen. Der blev trukket lod mellem de smukkeste unge piger om, hvem der skulle ofres til den. Mod himlen steg jammerhylene og gråden fra hele byen i de dage, hvor valget stod på og offeret skulle fuldbyrdes.

Men et år erklærede prinsessen, den smukkeste af alle de unge piger, der på grund af sin høje byrd selvfølgelig var fritaget for at deltage i lodtrækningen, at hun frivilligt ville ofre sig.

Sorgen blev ikke mindre, for alle holdt så meget af prinsessen, men det var en stille sorg, det var, som om alle holdt vejret og blev stille overfor det store, at et menneske frivilligt ville gå en grusom død i møde for at redde alle andre.

Måske ville den prinsesse give et eksempel på mod. Måske ville hun redde en medsøster, måske var der i hende den tanke, at det frivillige offer betyder så meget mere for Gud end den skæbne, man får ved en lodtrækning.

Hun tog sit fineste tøj på. Og det har været pragtfuldt, hvidt atlask oversyet med perler og guld, og en tidlig morgen gik hun den tunge vej ud af byens port. På alle gader lå folk på knæ i bøn for hendes sjæl og for den ulykkelige by.

Jeg ved ikke, om hun var bange. Men jeg tror det næsten ikke. Hun ville kun et af et stort ungt og flammende hjerte, og den rene af hjertet er den, der kun vil et.

Staden lå på et stejlt bjerg med sine fæstninger, sine slotte og tinder. Prinsessen skulle vandre ned ad den smalle serpentinevej for at nå sit mål. Morgensolen skinnede i dragens skæl, så de lyste som sølv og kobber. Den prustede af ondskabsfuld fornuelse, så edder og damp stod ud af dens næsebor, og i dens mave rumlede det lystent som fjerne lavineskred.

Morgensolen skinnede ikke bare på den, men også på den bløgende slette, oversået med alle vårens blomster, og gav genskin i fjerne bjerges evige sne. Og prinsessen måtte folde hænderne ved al

Georg og dragen ...

den dejlighed. „Tak, fordi det sidste glimt, jeg får af mit land, er så dårende dejligt!“ sagde hun og tøvede et øjeblik.

Og så var det, han kom, korsfareren og ridderen Sct. Georg på sit evige ridt og i sin evige kamp mod det onde i verden. Han havde sat sig det mål at bekæmpe det onde, den Onde, hedenskaben, hvor han måtte møde det, han ville kun dette, og han ville det indtil sine dages ende.

Og på hans vej lå nu denne arge drage og godtede sig, den var udelukkende optaget af prinsessen, som hun der kom vandrende. Den så slet ikke faren, der nærmede sig fra den anden side. Mundvandet løb ud af dens væmmelige flab af lækkersult. Den var ækel, og den var ond, og den var en trusel mod alt godt.

En drage, der kan sno sig omkring et bjerg, der bærer en stor stad, er en stor drage at fælde. Men Sct. Georg vidste, at kunne han ramme den lige i dens lille hårde, ondskabsfyldte hjerte, ville sejren være hans. Han løftede spydet og ramte det lige ind i siden, hvor ondskaben pulsed; blod og edder og forgift stod i arge dampe forpestende op i luften. Vældige kramper gennemrystede den milelange dragekrop. Men ridderen behøvede ikke at slå igen. Han havde ramt hurtigt, sikkert og godt.

Fra byens tage og tinder steg efter års forløb atter jubelråb mod himmelen. Bannere foldede sig ud, herolder blæste fra alle tårne, og fra byens kirketårne faldt kirkeklokkerne ind med deres glædeskimen.

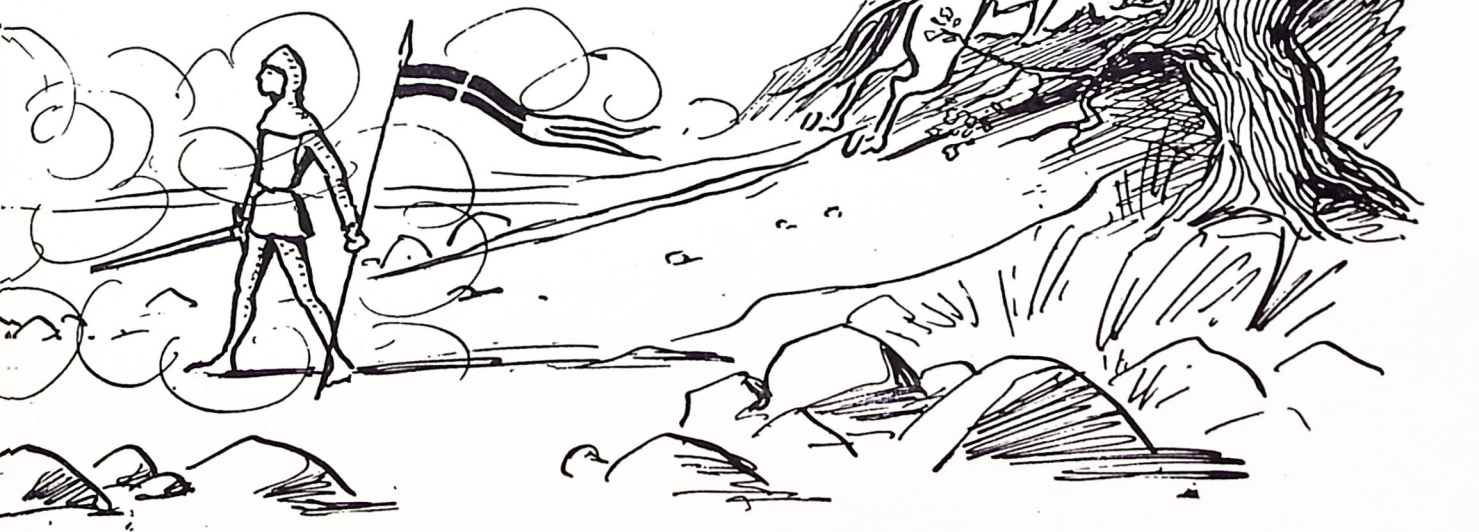
De syntes skabt for hinanden disse to unge tapre mennesker.

Men på den vej, hvor Sct. Georg skulle ride og ride til sine dages ende, kunne han ikke have en prinsesse med sig, — hun være sig aldrig så tapper og selvopofrende. Der måtte han ride alene.

Det var jo ikke alle drager, der lå så åbenbart på hans vej som denne, og hvor jubelen steg mod himlen efter hans sejr, der var også mange andre små drager at fælde, som trivedes i skygge og langt fra alfarvej, og ondskaben kan også vise sig på så mange andre måder.

Verden i dag har så megen brug for mennesker af Sct. Georgs og prinsessens slags, mennesker, der tror på, at det nytter noget at slås mod det onde i verden. Det afgørende er jo ikke, om man er prinsesse og ridder, — men om man har det sind, der skaber det levende menneske.

Amesofu

Katinka

Ruth Estrup

Katinka gjorde sig ikke bemærket i særlig grad, hverken ved større begavelse, skønhed, artighed, dygtighed i skolen — men heller ikke i modsat retning, kort sagt, Katinka var almindelig, selv om hendes familie af og til kunne synes, at hun hævede sig over gennemsnittet, når det drejede sig om at spille dukketeater og til gengæld sank ned under lavmålet, når der skulle regnes regnestykker eller ryddes op. Katinka selv tænkte ikke så meget på, om hun var almindelig eller ej, hun var blot temmelig fornærmet over, at hun ikke var blevet en dreng, drenge havde det så sjovt, syntes Katinka, drenge havde så mange chancer, som piger ikke har, mente Katinka — men det er der jo så mange andre piger, der tror, så også på dette punkt var Katinka temmelig almindelig.

Da Katinka havde nået den høje alder af 9 år, skulle hun være spejder, d. v. s. ikke rigtig spejder, men sådan en slags underafdeling fik hun forklaret. Mor havde hele spisebordet fuldt af trykte ting med billeder, forklaringer, ting til at læse, mest for voksne altså, og ting, der skulle skrives under på, og det tog altså sammen en farlig tid. Katinka stod hele tiden og spurgte og spurgte, om hvad man så skulle have på af tøj, om man skulle have rygsæk, om man skulle have en stor hat med bred skygge og en lang kæp, og hvornår hun skulle af sted, og en masse andre ting som ingen vidste, hvad de skulle svare på, og alt imens hun spurgte og ventede, at nogen skulle svare, hoppede hun med samlede ben rundt om spisebordet, så alt, hvad der stod fremme på anretterbordet, også gav sig til at hoppe og klirre foruroligende, for Katinka var ikke noget særlig graciøst barn. Omsider havde mor studeret sagerne så indgående, at hun var i stand til at holde et lille foredrag om spejderbevægelsens mål og midler, om alle de glæder der ventede Katinka, men også de forpligtelser dette førte med sig, og da foredraget var endt, havde Katinka en levende fornemmelse af, at det at blive spejder, var noget nær det samme, som Karl af Riese havde følt, da han blev slået til ridder i en fjern fortid. Af alle de dyder, en sådan person måtte være i besiddelse af, var der jo meget, der var temmelig vanskeligt, dette med at være hjælpsom og ordentlig, det lød så let, men det var det bare ikke. At være „tro mod konge og fædreland“, ja, det var rigtig som de gamle ridderløfter, og „tale sandhed“ — selvfølgelig også. Jeg vil love, at jeg altid skal tale sandhed, tænkte Katinka, og hun mente det virkelig meget, meget ærligt, men da hun om aftenen var kommet i seng og lå og tænkte over det, vidste hun, at det ville blive det allersværeste at

holde, for Katinka var mellem os sagt meget slem til at stikke en plade, for at slippe for noget ubehageligt og fortælle historier, hvor fantasien sommetider tog magten fra hende — nå, nu skulle det jo nok hjælpe, når man blev spejder, Katinka mente, at bare man fik et spejderbælte, så var meget klaret, og hun skulle vise de andre, at hun kunne holde, hvad hun lovede, ligesom hendes ven, Karl af Riese.

Katinka sparede selv sammen til sit spejderbælte, og det var en stor dag, da hun fik det på. Senere fik hun både hue og uniform og en fløjte, som hun ikke vidste, hvornår hun måtte fløjte i.

Der var mange i den flok, Katinka blev meldt ind i, og forerne var meget gamle, næsten 30 mente Katinka, og det var jo også meget, men da hun havde set divisionschefen et par måneder senere, forstod hun, at man godt kunne være endnu ældre, større og tykkere, og så alligevel være en flot spejder.

Det første møde foregik i en gymnastiksal. Der var en forfærdelig masse piger, de var ikke i spejdertøj, og det, de lavede, havde ikke så meget at gøre med Katinkas forestillinger, om hvad man skulle foretage sig, når man skulle forberede sig til ridderslaget. De dansede nemlig, dansede to og to rundt i salen. Først blev hun lidt skuffet, for hun havde prøvet at gå til dans, men det var ikke faldet så heldigt ud, men forstod snart, at det man forberedte sig på var en stor fest, sammen med de rigtige, store spejdere, til hvilken fest alle forældre skulle komme, og da Katinka ved hjælp af sine om end sparsomme for-kundskaber ret hurtigt fandt ud af dansen, morede hun sig helt godt, og da hun så bagefter fik at vide, at hun skulle være dreng og klædes ud i lange hvide bukser og sort fløjlstroje med Etonkrave, var der ingen ende på hendes henrykkelse.

Festen gik storartet, her var det, at Katinka fik hilst

på divisionschefen, der var uendelig flot og frygtindgydende. Ganske vist startede hun dette bekendtskab med at træde denne højststående person gevaldigt over tærne, idet hun skulle demonstrere et par dansetrin for Kamma. Det var vældigt fløvt, og længe efter løb det hende koldt ned ad ryggen, når hun tænkte på det — selv om chefen havde smilet til hende og klappet hende på håret, det var altså alligevel forfærdelig fløvt.

Katinka fandt sig snart helt godt tilpas mellem de andre. Hun gik til møde hver onsdag, lærte at binde knob, synge nye sange, og sælge lodsedler, men nu var det forår, og man talte om pinselejr.

Denne pinselejr var noget af det mest spændende, Katinka nogen sinde havde hørt om. Man skulle ud i en lade og sove to nætter, og man skulle have sovepose og tallerkner med, og så selvfølgelig en masse andre ting. Mor havde fået en lang trykt liste, som hun sad og græmmede sig over, først fordi Katinka ikke ejede ret mange af de ting, der stod på listen og bagefter, fordi der skulle sættes navn på alle disse ting, og „Katinka“ er et forfærdelig langt navn at brodere. Katinka havde en tid været lidt ængstelig for det med soveposen, fordi hun tænkte sig, at der måske skulle bindes til foroven, og at alle disse poser med spejdere i skulle hænges op i laden, og det kunne jo af pladshensyn være vældig praktisk, men, det var lidt uhyggeligt at tænke på. Da hun fik forklaringen og selv med store sting syede det uldtæppe sammen, der skulle blive til en sovepose, var der kun en bekymring tilbage — regnslaget. Katinka havde et regnslag, det var helt nyt, hun havde fået det af sin bedstemor til fødselsdagen. Det var blåt, himmelblåt, og hæften var foret med ternet stof. Sådan set var det jo pænt, og hun var også glad for det og ville hellere have bidt tungen af, end sige noget om det, for hun holdt meget af sin bedstemor — der var altså bare det, at til spejderbrug var det jo helt umuligt. Det var også mærkeligt, at de voksne ikke kunne begribe det, der var ikke andet for, end at håbe på tørvejr, forsøge at glemme det hjemme.

Så kom dagen, hun havde set hen til så længe. Man mødte henrykte op på det aftalte sted, hvor den store turistbil skulle hente hele flokken. Regnslaget havde mor svøbt om soveposen, der var spændt uden på den grønne rygsæk, så slap Katinka da for at have det på, og der, hvor det sad nu, kunne ingen se, hvad det var, bare det nu ikke blev regnvejr. Som svar på hendes inderlige ønske faldt en stor dråbe på hendes næse, og snart brød regnen løs. Alle myldrede ind i den store gule bil, man vinkede farvel og alle bekymringer druknede i larm og sang.

Ved ankomsten var det atter tørvejr, laden blev taget i besiddelse og Katinka gravede regnslaget dybt ned i halmen under soveposen, og da hun senere på aftenen for første gang i sit unge liv krøb i sovepose, havde hun lykkelig glemt alle bekymringer.

Men der skulle ske meget mere i den lejr.

Om natten var der et farligt mudder, det var alle de store spejdere, der ikke kunne lade være at snakke og fnise. Næste morgen var der nogen, der blev skældt forfærdeligt ud efter morgenparaden, Katinka og hendes små kammerater syntes, det var vældig spændende og følte sig selv uendelig artige, fordi de små blev fremhævet på de stores bekostning, og de følelser, der besjælede den lille, fromme Katinka, var ingenlunde beskedne eller selvudslettende.

Til middag, da de havde været oppe i laden for at hente deres spiseposer og kom ned forbi køkkenpladsen for at stille op i madkoen, fik Katinka pludselig øje på en kendt genstand, der hang og flagede på en høj stang ved indgangen. En stor rodhåret spejder råbte, hver gang en af de små passerede: „Hejsa du, er det ikke din særk?“ Det var Katinkes underkjole, den var af fint, hvidt lærred, og der var broderede tunger og hulsom på. „Særk“, tænkte Katinka, jo, det lignede en gammeldags chemise, det havde hun aldrig for tænkt på, sådan noget var der sikkert ingen andre, der gik med, tænkte hun rædselsslagen. „Hov du der, er det ikke din særk?“ skreg den rodhårede. Katinka mente, at nu måtte alle vide, at det var hendes, hun satte i et fjollet fnis og råbte: „Nej, har I set den særk, hvem mon har glemt at tage sin særk på?“ Alle pigerne fnisede henrykt og Katinkas lille håndbroderede underkjole flagede ensom og fornægtet i blæsten, mens alle pigerne gik bort for at spise.

Hen på eftermiddagen skulle man på en tur, hvorfra man først kom hjem sent om aftenen. Man skulle tage gallasløjfe med, krus og — regnfrakke. Katinka havde jo ingen regnfrakke, så det kunne hun jo af gode grunde ikke, altså stillede hun med gallasløjfe og sweater. Det blev en festlig aften, man mødtes med alle de store spejdere i et forsamlingshus, hvor der var pyntet fint med grønne grene og lys. Der blev sunget meget, leget og siden drak man kakao og til aller sidst talte en af førerne om spejderloven. Katinka så på lysene, gallasløjferne og følte sig næsten helt lykkelig. Bagefter marcherede man hjem — det regnede stiltfærdigt, senere mere voldsomt. Katinkas gallasløjfe så sorgelig ud, det røde smittede af på det hvide. Regnen gik igennem uniform og sweater, snart var hun våd ind til skindet. „Skidt være med det“, tænkte hun, „jeg har tort nattoj“. Flere gange havde store spejdere og førere spurgt hende, om hun da ikke havde fået en regnfrakke med, hun mente roligt, hun kunne sige nej, for et regnslag er nu ikke det samme som en regnfrakke. Hun havde alligevel lidt på fornemmelsen, at det ikke var helt godt, hvis de nu opdagede, at hun havde et regnslag begravet i halmen under soveposen. Hvad førerne har tænkt om Katinkas ravnemor, der sendte det stakkels barn i lejr uden overtøj, kan man næsten tænke sig.

Katinka sov godt, da hun først var blevet varm.

Næste dag var det herligt solskin, men Katinka legede ikke så godt den dag, hun var sur, og mente ikke de andre gad lege med hende, og det gad de vel heller ikke, fordi hun var sur.

Hen på eftermiddagen skulle de hjem. Man hjalp hinanden med at pakke og de store hjalp de små, for det er ikke let at få et helt lejrudstyr til at være i en rygsæk, der ikke er større end en fodbold, især ikke, når ens mor har gjort det for en, inden man tog af sted. Ved fælles hjælp blev det hele bokset ned i fodbolden, og man stillede op foran laden. Bilerne kørte frem, Katinka kom først i tanker om det ulyksalige regnslag, da hun sad i bilen. Regnslaget og underkjolen. Hun blev kold og hed. Nu var det for sent. Hvilken fornægtelse, hvis hun nu skulle have ført regnslaget i triumf ud af laden for øjnene af dem alle, og „særken“, nej, nu var der ingen vej tilbage. Karl af Riese havde for evigt tabt sit vandtætte ridderslag. De store vogne satte sig i bevægelse. „Sikke mange ting jeg har glemt,“ sagde Katinka i en ligegyldig tone til sin sidemand. Hun syntes pludselig, hun følte sig svimmel, havde kvalme, men det var vel bilsyge, det led hun ofte af.

Far og mor tog imod hende, som om hun havde været på en udenlandsrejse, men Katinka havde ikke noget at fortælle. „Hun er træt,“ sagde far og mor til hinanden, og så blev hun stoppet i seng uden yderligere ubehageligheder.

Næste dag skulle det hele pakkes ud. Nu kom regnskabet's time. Uden at kunne forklare sig selv hvorfor, ledte Katinka højt og lavt efter sit elskede regnslag. Det kunne måske have puttet sig et eller andet sted i rygsækken? i soveposen? men nej, ingen god fé havde i nattens løb bragt det hjem og puttet det på plads. Søren's osse, feer er der aldrig, når man har brug for dem. Mor gen-

nemgik det hele, i to tilfælde blev Katinka hende svar skyldig.

Dette var værre end dommedag.

Katinka græd og nægtede at vide noget som helst, og ord kan ikke beskrive de kvaler, hun nu skulle igennem.

Der er noget, der hedder åndelig tortur, og jeg tør vædde på, at havde Katinka her kunnet vælge, havde hun foretrukket enhver anden form for straf, end den, der her blev hende til del af hendes intetanende mor.

Noget måtte jo gøres, regnslaget skulle skaffes tilveje. Katinka's mor tog telefonen og ringede Katinka's flokforer op og gjorde rede for det glemte klædningsstykkets vidunderlige egenskaber. Katinka lyttede rædselsslagen. „Hvad siger De, har hun ikke haft noget med? — Nå sådan — det siger De ikke!“ Mere horte Katinka ikke, for hun hulkede med hele hovedet ned i soveposen.

Men det var kun begyndelsen. Senere blev hendes „bedrageri“ afsløret ved opringninger til tropsforer og divisionschef, idet sidstnævnte vist nok skulle i forbindelse med den mand, der ejede laden, der havde været rammen om dramaet. Hver gang blev historien trevlet op på ny.

Det var en meget lille og beskæmmet Katinka, der den aften kom ind til bordet. Ingen sagde noget. Det var heller ikke nødvendigt, for nu kendte alle historien, og den var ubeskrivelig forfærdelig, og Katinka tænkte kun på, at nu vidste alle i hele korpsset, at hun havde løjet — ikke en, men mange gange, og en spejder, der lyver — ja, hvad mener man om sådan en?

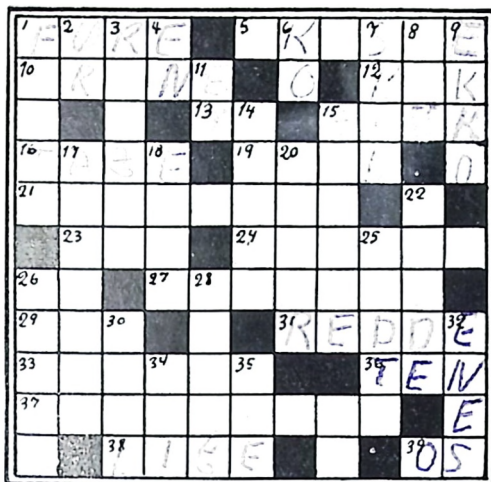
Katinka havde ikke store tanker om sig selv og sin egen fortræffelighed, sådan som hun havde haft det den morgen, de andre var blevet skældt ud. Regnslaget var og blev begravet, hun så det aldrig mere. Men efter den oplevelse blev hun en hel del klogere på mange ting.

DEN
lette
SIDE

★

BÆR 9	HAMMER	BIRK	SKOV 10
HALE 11	VIOL	NÆB	BLAD
SVAMP 3	ØJE 17	HÅR	6 KONGE
REGN	8 HVEDE	TAND 5	HAT 7
BOLD 2	ROD 1	VIBE 12	4 SKOV
FEDT	4 SYRE	2 STØV	1 VORTE
LØVE 5	PADDE 7	3 FLUE	KATTE 13
LYS 6	HORN	MARTS	OKSE 11
MÆRKE 10	HEJRE	VENUS	DUN
DVÆRG	GULD	TRANE	8 BOG

Hvis ordene sættes rigtigt sammen, to og to, skulle man her kunne finde tyve danske plantena-vne.

VANDRET

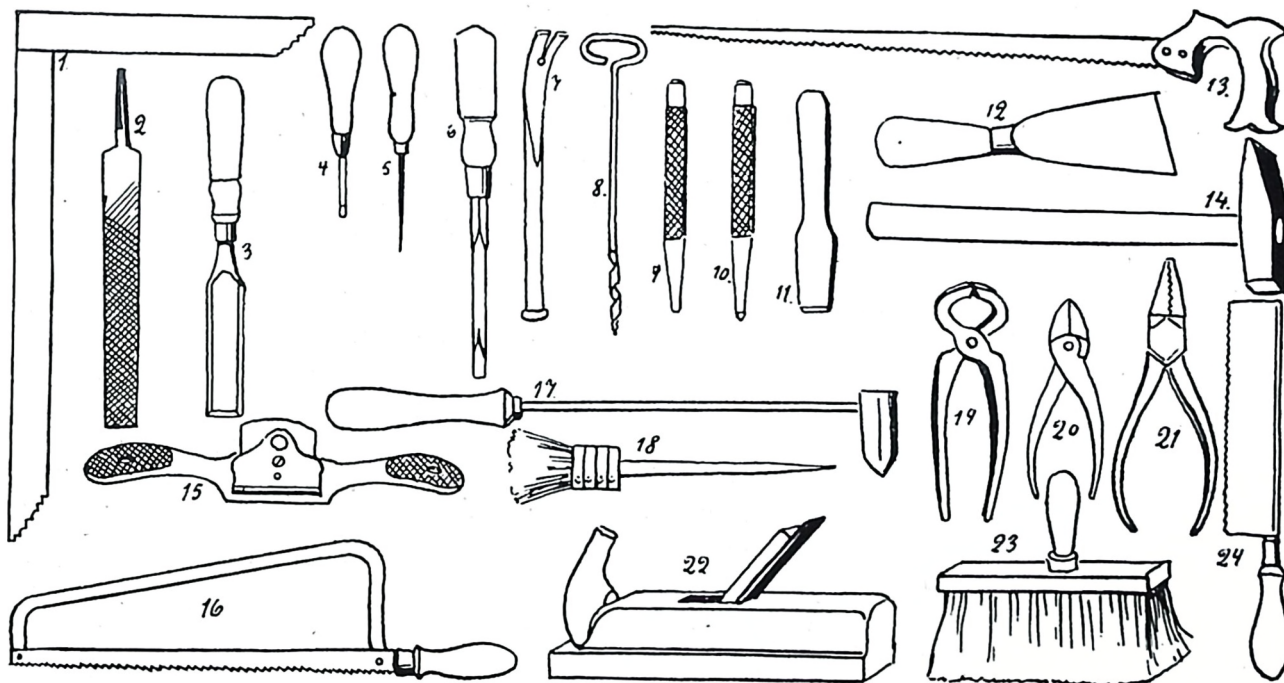
1. lede
5. putte
10. fugl
12. skib
13. tal
15. sygdom
16. vælge
19. gik piger med i gamle dage
21. små pæne kager
23. baroni
24. dyrene
26. tal
27. tråd
29. dække
31. frelse
33. spiller
36. spinderedskab
37. irriterende
38. da
39. stank

LODRET

1. bagværk
2. fortumlet
3. helt
4. tal
6. dyr
7. fartøj
8. forbindelse
9. genlyd
11. tal
14. stivnet
15. plante
17. være med
18. pigenavn
20. dyr
22. vidste
25. sluttede
26. sal
28. spillekort
30. begavelse
32. forliges
34. ankerplads
35. kommando

Indsend løsningerne inden 1. maj til redaktionen. Der er chance for et gavekort på 10 kr. til depotet.

Hvad hedder sådan en *dippedut*?

1. Tomrervinkel, 2. Fil, 3. Stemmejern, 4. Fladbor, 5. Syl, 6. Skruetrækker, 7. Brækjern, 8. Søgebor, 9. Dorn, 10. Kørner, 11. Mejsel, 12. Spartel, 13. Rotterumpe (stiksav), 14. Hammer, 15. Bugthovl, 16. Grensav, 17. Loddebolt, 18. Ringpensel, 19. Knibtang, 20. Bidetang, 21. Fladtang, 22. Slethovl, 23. Limfarveanstryger, 24. Finérsav

Snak med patruljeførerne

Når man skal lede en trop sammen.

Der er nogen, der siger, at vi snakker for meget og gør for lidt — sådan noget bliver jeg altid så trist over at høre, for jeg synes netop vi har det allerhyggeligst, når vi sidder og sludrer og lægger planer, og der er jo altid mange planer at lægge, når man skal være med til at lede en trop. Og jeg tror, vi alle har fornemmelsen af, at vi er med til at tilrettelægge fremtiden for vores gamle trop, og at hver enkelt af os har indflydelse på de ting, vi sammen skal lave i den kommende tid — og det er en dejlig fornemmelse, og det giver en særlig fællesskabsfølelse, når vi sammen søger at realisere de ting, vi til at begynde med bare „snakkede om“.

Vi havde patruljeførermøde forleden. Det var i lokalet. Nu skal I ikke straks tro, at vi for fremtiden skal holde alle vore patruljeførermøder i lokalet, fordi der har været skrevet så grimt om, at smide våde huer på mahogniborde og vådte på bonede gulve — men altså, der er nu lidt mere plads og sådan, I forstår man bliver ikke så let distraheret af andre ting, der er ingen der skal spille på grammofon og alt det tedrikkeri, det tog jo tid — ja, mægtigt hyggeligt, men nu skulle der jo altså handles.

Vi havde fået dagsorden som sædvanlig. Det var 13 — tretten — punkter, og der var spørgsmålstegn efter dem allesammen, så I kan forestille jer, hvilken kattepine vi var i.

Vi mødte talstærkt op. Dumbo var ved at lufte masse-lugtene ud — uden held, hun mumlede noget om, at der havde stået en anden dato på hendes indkaldelse, derfor havde hun ikke nået at gøre rigtig i orden, så vi hyggede os vældigt i lugten. Det første punkt var rapporter, det vil jeg ikke komme nærmere ind på, det var lidt pinligt for nogen.

Det næste var tropsbladet. Skal vi nøjes med at udsende det en gang hvert kvartal? Den blotte tanke vakte stor forargelse — men det var altså bidragene, der ikke indkom regelmæssigt nok, og nu var man ked af at gå og tigge folk om at lægge dem under deres måtter, så en stafet kunne hente dem i en tidlig morgentime — det er også for flovt. Altså — kommer bidragene ikke til tiden, kommer der intet blad — færdig.

De næste punkter var der næsten for rørende enighed om, det drejede sig om en fest i tilslutning til troppens fødselsdag, og fester møder i reglen ingen modstand af betydning hos os. Men hvem skulle stå for et sådant arrangement?

Vi blev enige om at hænge et par halvaktive, men til gengæld helt trofaste, gamle spejdere, op på adskillige af arrangementerne, væltede os ud i fantasifulde planer, som alle var fuldstændig håbløse at realisere, men for at vise vor gode vilje blev vi enige om at lave noget husflid, som

vi kunne sælge i en lille bod — og vi har allerede flettet adskillige m bastfletning, som kan blive til skrækkelig spændende ting, når de blive syet sammen. I næste måned tager vi fat på peddigrør — jo, vi skal vise, at det ikke bliver til bare snak.

Efter at have spist appelsiner og skrevet navn og adresse på konvolutter til udsendelse af tropsbladet — vi skriver til hver vor patrulje, så det er hurtigt klaret — tog vi fat på næste problem.

Skal vi i sommerlejr sammen med en anden trop? Spørgsmålet blev læst af dagsordenen — og svaret kom omgående: „Nej!“ „Vi vil være os selv i år,“ sagde Trads. Det drejede sig om et særdeles godt tilbud, og vi fik at vide, at vi villé fortryde. „Hvis vi kan nøjes med at være sammen med dem een gang,“ sagde Jytte. „To gange i lobet af lejr tiden!“ sagde Ingrid, mere forhandlingsvenligt.

Men det var selvfølgelig ikke et grundlag man kunne begynde en forhandling med en anden trop på, når det drejede sig om en fælles sommerlejr, så forslaget blev forkastet, og man trøstede sig med, at den pågældende trop, som man vel at mærke endnu ikke havde spurgt, nok var lige så begejstret ved tanken.

Næste punkt. Hvor skal vi ligge i sommerlejr? Svaret var næsten lige så prompte. „På en øde ø.“

Det var altså resultatet af den højt besungne korpslejr, som man var enige om havde været så vidunderlig. Nå, vi rev kortet ned fra væggen og gav os i færd med at lede en ø op, der var tilstrækkelig øde. Der kom mange forslag, som igen forkastedes, endelig fandt man een i Limfjorden, der så vældig øde ud.

Også her rendte fantasien af med os, og vi vidste slet ikke hverken ud eller ind til slut. Nu har vi bestemt os for et meget øde sted i Sverige, d. v. s. det er for en gangs skyld troppens overhoved, der har fået lov til at bestemme for os — bare det nu bliver rigtig vildt og øde.

De næste punkter gik mere smertefrit, det var små praktiske ting, vi var nogenlunde enige om, og fik ordnet

på en i øjeblikket tilsyneladende udmærket måde, som senere viste sig at være skrup forkert — og så er det altså så praktisk at have en tropsfører til at rode kastanierne ud af ilden igen. Under „eventuelt“ gav Lystig udtryk for sin misfornøjelse over, at man ikke havde fået at vide, at der skulle drenge med til nytårgudstjenesten, så man kunne have „papilottet“ sig lidt i forvejen.

Spørgsmålet om seniorarbejdet vækker altid alvorlig interesse, for vi er jo et par stykker, der har vældig lyst til mange andre ting, end lige at lære små spejdere at binde knob — ja, nu véd jeg godt, at der er andre muligheder for en patruljefører — det ved vi måske bedre end så mange andre, fordi så meget af tropsarbejdet hos os netop hviler på patruljeførere, men vi savner alligevel noget.

Det er måske mest det, at være sammen med jævnaldrende, men også en trang til at lære noget nyt, tage

fat på nogle af de mange ting, som netop det nye seniorprogram åbner mulighederne for.

Men vi holder af vores trop, og vi ved, hvor meget, der står og falder med tropsførerne, derfor er vi gået alvorligt i gang med at træne vore efterfølgere, de er blevet gjort bekendt med deres fremtidige overtagelse af patruljen, og vi vil hjælpe dem, støtte dem, og først slippe, når vi ser, at de kan og helst vil selv. Vi har lovet hinanden alvorligt at tage det ansvar, at vi ikke slipper patruljen, for den er i gode hænder — og det løfte vil vi holde.

Til gengæld er vi så småt begyndt at planlægge vort seniorarbejde — ikke bare med planer og snak, men med et møde en gang om måneden for „store spejdere“ — altså også dem, der stadig er patruljeførere, og så finder vi ganske stille og roligt en løsning på det hele, for vi må jo ikke glemme, hvor vigtigt det er, at intet går i stykker for spejderne.

Kat.

Robert Baden-Powell's liv og levned

copyright

Under matabelernes oprør i Sydafrika blev mange hvide dræbt. De vilde stammer viste ingen barmhjertighed mod kvinder eller børn. Matabelne boede på næsten uindtagelige klippetoppe med labyrinter af underjordiske gange under krålerne.

Op til hver borg førte ganske smalle stier, hvor kun en mand ad gangen kunne komme frem. Arvagne vagtposter spejdede dagen lang ud over dalene. Engang fandt B.-P. et af matabelekrigens ofre, et treårs barn, der var dræbt. B.-P. begravde barnet, men gemte de små sko til minde om matabelernes grusomhed.

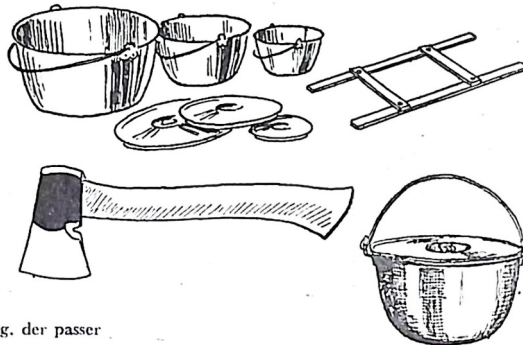
April måned 1952

Nu er der kun kort tid, til lejrene står for døren, så det er ikke spor for tidligt at få undersøgt, om gryder, potter og pander er i orden.

Depotet giver her forslag til et patruljeudstyr:

Patruljekogesæt

der består af 3 alum. gryder med låg og hank,	
Gryderne passer ind i hinanden	35,00
Gryderne sælges også hver for sig:	
str. 20 cm ... 8,70, str. 24 cm ... 12,20, str. 28 ...	15,15
Pande, emaille, m. bøjelig hank, 24 cm, passende til	
patruljekogesættet	12,50
Hylster, der kan rumme patruljekogesæt og pande,	
i hessian	3,50
Pander, små, m. bøjelig hank, alum., meget lette,	
2 størrelser	6,30, 5,50
Kogestænger, jern, 46 cm	0,80
Kogeriste, galv., til at klappe sammen	4,25

Køkken- og opvaskegrejer

Her er lidt at vælge imellem, så I kan få netop de ting, der passer bedst ind i jeres patruljeudstyr.

Brødkniv	4,50, 2,65
Brødsav	2,85
Skrællekniv	1,75
Paletspade	5,35
Stegespade	2,10
Piskeris	1,05
Grydeskeer	2,65, 1,65
Råkostjern	1,05
Dåseåbner	0,85
Ægdele	3,25
Theæg	2,10

Skåle, alum.	2,90
— plastic	3,70
Lagkagebunde	1,85
Skureborste	0,85
Karskrubbe	1,10, 0,75
Ståluld, pr. pakke	0,30
Stålsvamp	0,25
Sejldugsspand	5,25
Gaze, pr. m.	1,40
Spækkebrædt	1,30

Værktøj

Spade	5,50
— hylster, ravndug	1,50
— læder	4,50, 5,25
Økse	7,75
— hylster, metal	3,50
— læder	7,00
Goliatsav	1,55
— løse klinger	0,40
Karborundumsten	4,50, 2,75

Nyhed!

EXTRUSION-POSEN

Den ideelle emballage til opbevaring af sommerlejrens madvarer. Posen er gennemslagtig og meget stærk, og en af dens mange fordele, som I skal høre nærmere om næste gang, er, at den beskytter mod bakterier.

Pris pr. sæt, 7 poser 5,85

Telttilbehør

Nu er det tiden til at se teltene efter, så I ikke står til sommer og skal rejse telt ved hjælp af tre plokke og en knækket teltstang.

Teltstænger, 1,80—2,00 m, uden deling	3,50, 4,00
— 1,80—2,00 m, med deling	4,40, 4,95
Bardunsnor, flettet line, pr. m	0,27
Bardunstrammere, enkelte	0,08
— dobbelte	0,35
Plokke, galv.	0,20
— træ	0,50, 0,30
Teltkoller, 3 størrelser	2,25, 1,95
Teltknager	1,25

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

REDAKTION AF „FØRERBLADET“

Fru Hanna Holmblad Lund, Læssøgade 199, Odense.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383. Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpskontoret, Lundsgade 6, København Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 3. april

46421